

Nr.
van het arrest

Nr. 2005/5051
van het repertorium

Nr. 33 P 2004
van het parket-generaal

ARREST

Het Hof van Beroep zetelende te Antwerpen
12de kamer
recht doende in Correctionele Zaken,
verleent het volgende arrest:

Inzake van het Openbaar Ministerie

tegen:

1/
geboren te op
zaakvoerster,
wonende te

beklaagde

2/
geboren te op
koetswerkhersteller,
wonende te

beklaagde

3/
 geboren te op
 zelfstandige,
 wonende te

beklaagde

de beklaagde sub 1 aanwezig en bijgestaan en de
 beklaagden sub 2 en 3 vertegenwoordigd door Mr.
 , advocaat bij de balie van

Beklaagd van:

te

als mede-eigenaars, die de opstelling van een
 vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan
 of gedoogd en die tot de werken opdracht hebben
 gegeven,

Vanaf 12/06/2001 tot minstens de dag van de
 dagvaarding,

op het onroerend goed gelegen te
 gekadastreerd of geweest zijnde
 eigendom van:

, geboren te
 op
 zaakvoerster, wonende te
 en geboren te
 op , koetswerkhersteller, wonende te
 , en van
 , geboren te op
 , zelfstandige,

Ingevolge akte van aankoop d.d. 16/07/1974,
 verleden voor notaris te en
 door nalatenschap van , overleden
 te op

- een houten chalet met een oppervlakte van +/-
 9,50m x 9,50 m en een hoogte van +/- 3,80m, een
 buitenterras aangelegd in klinkers, een
 stacaravan, een toegangsweg verhard met dolomiet
 vanaf een toegangspoort over een lengte van +/-
 36m en een breedte van +/- 6m en een afsluiting
 rondom het terrein met palen en prikkeldraad en
 een ijzeren poort bevestigd tussen 2 pilasters;

Gelet op de hogere beroepen ingesteld

- op 13 november 2003 door beklaagden tegen al de schikkingen
- op 19 november 2003 door het Openbaar Ministerie tegen alle schikkingen uitgezonderd deze betrekkelijk de burgerlijke belangen

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen door 1 rechter op 4 november 2003 door de correctionele rechtbank van Hasselt, 13^e kamer, dewelke als volgt heeft beslist:

Verbetert en vult de dagvaarding aan als volgt:

Verdacht van te
vanaf 12 juni 2001 tot 29 augustus 2003 (bevel tot dagvaarding), een houten chalet, een buitenterras, een stacaravan, een verharde toegangsweg, een afsluiting en een ijzeren poort zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben in stand gehouden.

Verklaart beklaagden schuldig aan deze feiten, zoals verbeterd en geactualiseerd qua tijdsbepaling.

Stelt vast dat er eveneens feiten werden gepleegd na 01.01.2002.

Veroordeelt de drie beklaagden voor de vermengde feiten samen elk tot een geldboete van 100 euro te vermeerderen met 40 opdecimen (x5) en alzo gebracht op 500 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen.

Verplicht de drie veroordeelden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden elk een bedrag te betalen van 10 euro te verhogen met 40 opdecimen en alzo gebracht op 50 euro.

Verwijst de drie beklaagden tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, voor elk van hen begroot op de som van 109,79 euro.

Legt aan de drie veroordeelden elk de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Beveelt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert

- de complete afbraak (inclusief de vloerplaten) van de houten chalet,
- het verwijderen van het buitenterras,
- het verwijderen van de stacaravan,

- het verwijderen van de verharding in dolomiet,
- het verwijderen van de afsluiting, de
toegangspoort en de twee pilasters
en dit binnen een periode van DRIE MAANDEN nadat
huidig vonnis in kracht van gewijsde getreden is
en beslist dat het college van burgemeester en
schepenen of de gemachtigde ambtenaar, ingeval het
vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, daarin op de
kosten van beklaagden kan voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert
gerechtigd is de van de herstelling van de plaats
afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te
vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een
door haar gekozen plaats.

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle
uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van
de verkoop der materialen en voorwerpen, te
vergoeden op vertoon van een staat, begroot en
invorderbaar verklaard door de Beslagrechter.

Veroordeelt beklaagden daarenboven tot een
dwangsom van 125 euro per dag vertraging bij niet
uitvoering van huidig vonnis binnen de gestelde
termijn.

* * *

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering
en gelet op de neergelegde conclusie;

Gehoord de beklaagden in hun middelen van
verdediging, ontwikkeld door mr.
advocaat bij de balie van

Gelet op de door deze partijen neergelegde
conclusie en stukken;

Overwegende dat, gelet op de gewijzigde
samenstelling van de zetel van dit Hof van beroep,
de zaak hernomen werd op de terechtzitting van 21
september 2003;

Overwegende dat de hogere beroepen van de
beklaagden en van het Openbaar Ministerie, naar
vorm en termijn regelmatig, ontvankelijk zijn;

Overwegende dat de eerste rechter terecht de tenlastelegging heeft verbeterd, en gepreciseerd met betrekking tot de datumbepaling;

Dat door deze verbetering en precisering de feiten welke ten grondslag liggen van de ten laste van beklagde ingestelde strafvordering niet gewijzigd worden;

Overwegende verder dat de feiten van de tenlastelegging dienen geactualiseerd te worden aan de huidige wetgeving; dat bijgevolg de tenlastelegging dient aangevuld te worden met de woorden:

"de feiten thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli 2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003";

Dat de feiten welke ten grondslag liggen van de ten laste van beklagde ingestelde strafvordering door deze actualisering niet gewijzigd worden en dat de beklagden daarvan in kennis gesteld werden ter terechtzitting van dit Hof van beroep d.d. 21 september 2005 en zij zich daarop hebben kunnen verdedigen;

Overwegende dat, na verificatie en door partijen niet betwist, blijkt dat de geviseerde constructies alle gelegen zijn en in stand gehouden worden in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

Dat de door de beklagden in conclusie aangevoerde bemerkingsen omtrent het verslag en het debat of er al dan niet sprake kan zijn van een biologisch waardevol gebied zonder verder belang zijn nu deze immers aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen;

Dat een landschappelijk waardevol agrarisch gebied een agrarisch gebied met bijzondere waarde is en derhalve dient aangezien als een ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146 in fine van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (zoals gewijzigd) en dat de beweringen van de beklagden

in conclusies desbetreffend niet van aard zijn anders te moeten oordelen;

Dat het legaliteitsbeginsel door voormelde vaststelling niet geschonden is; dat noch een ministeriële commentaar met betrekking tot de regelgeving in zake van zonevreemde gebouwen noch de coëfficiëntenberekening in zake van meerwaarde daaraan enige afbreuk doen; dat de omschrijving "landschappelijk waardevol" een concretisering uitmaakt van het begrip "bijzonder"; dat de feitenrechter niet de opportuniteit van de door de overheid gehanteerde zoneringen te beoordelen heeft;

Overwegende verder dat, blijkend uit de stukken, de geïmagineerde constructies met name het houten chalet, het buitenterras, een stacaravan, de verharde toegangsweg, de afsluiting en de ijzeren poort, alle vergunningsplichtige werken zijn en waarvoor geen vergunning voorligt;

Dat geen vergunning kan afgeleid worden uit het feitelijk gemeentelijk optreden al die jaren terwijl het getuigschrift van de burgemeester van van 9/12/70 dat hij geen bezwaar heeft dat ene in het gehucht een vijver aanlegt al evenmin als dusdanig kan gelden, temeer gelet op het bestaan en gekend zijn van hierna vermeld vonnis tot afbraak; dat bovendien de vijver niet het voorwerp uitmaakt van huidige strafvordering; dat de verklaring van de burgemeester van van 30 juli 1984 enkel beoogt geen bezwaar te hebben tegen uitvoering van instandhoudingswerken hetgeen duidelijk geen vergunning inhoudt met betrekking tot vergunningsplichtige werken zoals te dezen te beoordelen zijn;

Overwegende derhalve dat voor de wederrechtelijke instandhouding van voormelde werken de strafsancie nog steeds geldt;

Overwegende dat er geen aanleiding bestaat om de behandeling van het dossier nog uit te stellen om welke reden dan ook en dat het ambt van het Openbaar Ministerie blijkbaar en op basis van het voorliggende dossier zijn vordering kon formuleren en heeft geformuleerd;

Dat ook de herstellvordering geformuleerd is en dat het verslag trouwens aan de stedenbouwkundig inspecteur meegedeeld werd;

Overwegende dat de beklaagden niet ernstig kunnen voorhouden te zijn misleid nu uit hun notariële

akte van aankoop van 16 juli 1974 blijkt dat er reeds een vonnis geveld was door de Correctionele rechtbank van Hasselt van 14 december 1970 met betrekking tot de aanleg van een vijver en grachten alsmede de bouw van een bergplaats en waarvan de afbraak rechterlijk werd bevolen en van welk vonnis melding gemaakt werd in de verkoopvoorwaarden waarbij de kopers (beklaagden) verklaarden volledig op de hoogte te zijn, ook van de gevolgen daarvan en de notaris en de verkopers te ontslaan van elke verantwoordelijkheid desbetreffend;

Dat verder de bewering dat soortgelijke bouwwerken in de onmiddellijke omgeving ongemoeid gelaten worden te dezen irrelevant is en aan het strafbaar karakter van de gedragingen van de beklaagden niets afdoet;

Overwegende derhalve dat de schuld van de beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten zoals gepreciseerd, geactualiseerd en verbeterd, bewezen is gebleven na hernieuwd onderzoek door het Hof ter terechtzitting en aan de hand van de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan;

Overwegende dat rekening houdend met de persoon van elk van de beklaagden, hun blanco strafregister, de omstandigheden en relatieve ernst van de feiten, ieder van de beklaagden dient bestraft met een geldboete van 100 euro te vermeerderen met de opdecimen en aldus gebracht op 500 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen; dat de duur van de vervangende gevangenisstraf aangepast is aan de omvang van de geldboete;

Dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2002 doch niet na 29 februari 2004;

Overwegende dat, gelet op de aard, de omvang en de bijzondere ernst van de feiten en mede om reden dat niet aangetoond wordt dat hun declassering zou bevorderd worden door het uitspreken van een straf en de effectieve tenuitvoerlegging ervan, niet wordt ingegaan op het verzoek van de beklaagden om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te bevelen noch om uitstel van de tenuitvoerlegging ervan te gelasten, temeer nu zulks niet van aard zou zijn om hen het zwaarwichtige karakter van de feiten en het maatschappelijk belang ervan voor hun medeburgers duidelijk te maken;

Overwegende dat nu de feiten bewezen zijn dient ingegaan op de herstellvordering van de thans

stedenbouwkundig inspecteur zoals uitvoerig gemotiveerd in diens vordering tot herstel;

Dat het rechterlijk bevel zoals blijkt uit het voormelde vonnis van de correctionele rechtbank van Hasselt duidelijk gekoppeld was aan andere strafrechtelijke feiten en er derhalve geen sprake kan zijn van een non bis in idem; dat de vijver geen voorwerp uitmaakt van huidig debat;

Dat de vraag of er voorheen al dan niet een gedwongen uitvoering van het vonnis nagestreefd werd, te dezen niet dienend is en alleszins geen afbreuk doet aan het feit dat thans en gekoppeld aan de te dezen aangenomen feiten een herstelmaatregel wordt bevolen;

Overwegende dat deze herstellvordering zowel intern als extern wettig is en op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel beoogt van de gevolgen van het door de beklaagden gepleegde misdrijf;

Dat het niet de rechter is die de aard van de herstelmaatregel bepaalt (doch wel de bevoegde overheid) noch heeft deze te oordelen over de opportuniteit ervan;

Dat de herstellvordering te dezen steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en niet kennelijk onredelijk is, integendeel terwijl er evenmin een schending is van artikel 159 G.W.;

Overwegende dat de regelgeving met betrekking tot de Hoge Raad voor het Herstelbeleid - met inbegrip van de adviesregeling - nog niet van kracht is nu er nog geen huishoudelijk reglement van die Raad bestaat;

Overwegende dat het herstel in de oorspronkelijke staat te dezen inhoudt de complete sloop inclusief vloerplaat van de houten chalet met een oppervlakte van ca. 9,50m x 9,50m en een hoogte van ca. 3,80m, het verwijderen van het buitenterras in klinkers aangelegd voor de chalet met een oppervlakte van ca. 75m², het verwijderen van de stacaravan met een oppervlakte van ca. 7m x 2m en een hoogte van ca. 2,5m, het verwijderen van de toegangsweg verhard met dolomiet, het verwijderen van de afsluiting rond het terrein met palen en prikkeldraad en de ijzeren poort, bevestigd tussen 2 pilasters;

Overwegende dat de termijn voor het herstel dient te worden bepaald op één jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Overwegende dat het gepast is, zoals de eerste rechter terecht besliste, om een dwangsom op te leggen en dat het bedrag ervan dient bepaald op 125,00 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal opvorderbaar zijn vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend;

OM DEZE REDENEN:

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op de artikelen

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211 wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 50 strafwetboek
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 99, 146, 147, 149, 150, 151, 153, 154, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 4 van de wet van 26 juni 2000
- 36 van de wet van 7 februari 2003
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 58 van het K.B. van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985

- 91 van het K.B. van 28 december 1950, gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 11 december 2001
- 1385bis gerechtelijk wetboek

Ontvangt de hogere beroepen;

Verbeterd, preciseert en actualiseert de feiten van de tenlastelegging zoals hierboven aangegeven (pagina 6);

Bevestigt het bestreden vonnis in zo verre het de beklaagden schuldig verklaart aan de hen ten laste gelegde feiten zoals verbeterd, gepreciseerd en geactualiseerd;

Voor het overige wijzigend;

Veroordeelt ieder van de beklaagden tot een geldboete van HONDERD EURO te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op VIJFHONDERD EURO of een vervangende gevangenisstraf van DERTIG DAGEN;

Verplicht elke beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van TIEN EURO, verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op VIJFENVIJFTIG EURO;

Legt aan elke veroordeelde een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO;

Beveelt beklaagden de plaats in de vorige staat te herstellen, hetgeen impliceert de complete sloop inclusief vloerplaat van de houten chalet met een oppervlakte van ca. 9,50m x 9,50m en een hoogte van ca. 3,80m, het verwijderen van het buitenterras in klinkers aangelegd voor de chalet met een oppervlakte van ca. 75m², het verwijderen van de stacaravan met een oppervlakte van ca. 7m x 2m en een hoogte van ca. 2,5m, het verwijderen van de toegangsweg verhard met dolomiet, het verwijderen van de afsluiting rond het terrein met palen en prikkeldraad en de ijzeren poort bevestigd tussen 2 pilasters binnen de termijn van EEN JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen een jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn

wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagden;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklaagden, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, solidair tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERD VIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt beklaagden solidair tot de overige kosten in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij begroot op 441,21 euro;

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare
terechtzing van de TWAALFDE kamer van het HOF
VAN BEROEP te ANTWERPEN op
ZESTIEN NOVEMBER TWEEDUIZEND EN VIJF

Waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Substituut-procureur-generaal

Griffier